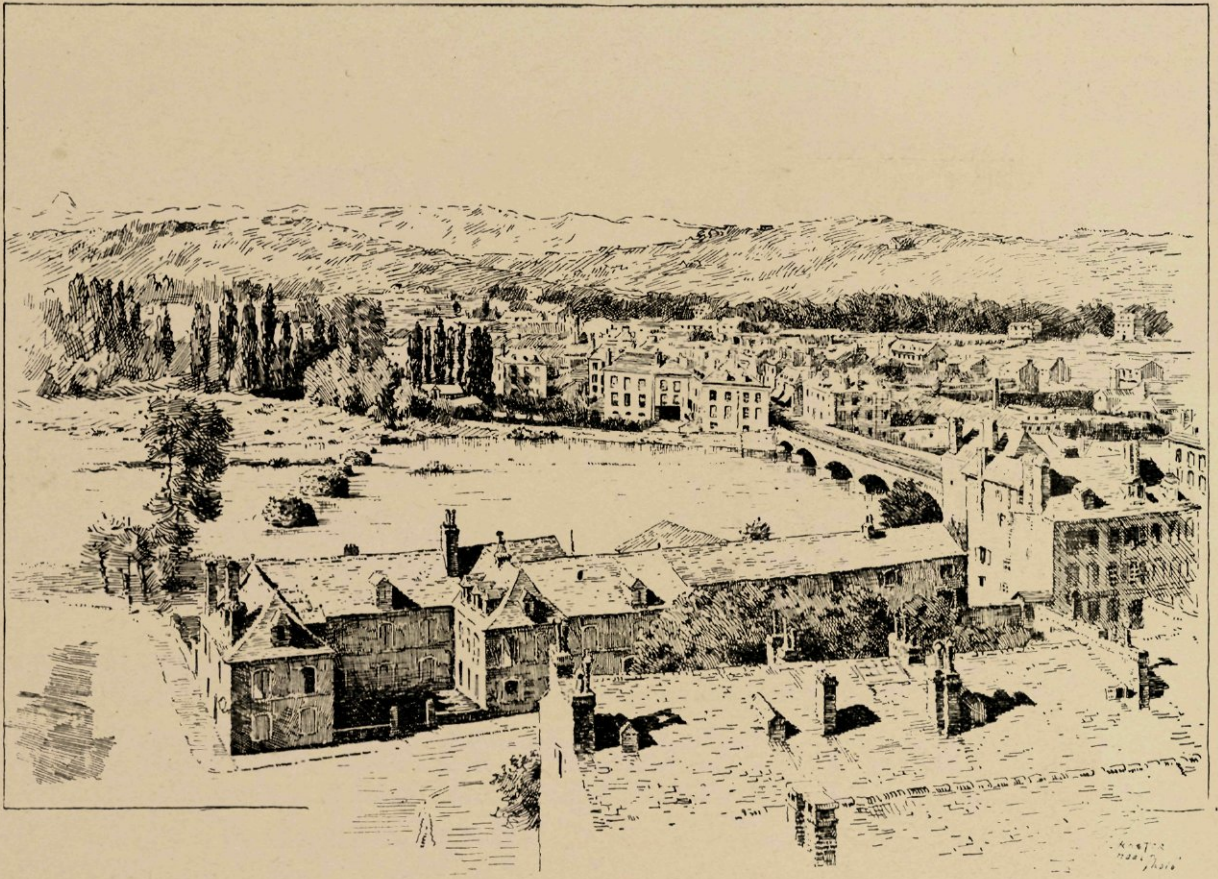

der middagzon en 's zomers wegschuilend in de schaduw van het dichte loof, in elk jaargetijde den wandelaar uitnodigend tot rusten. En eenmaal gezeten, rukt hij zich niet spoedig los, geboeid door het schoone landschap, dat zich voor zijne oogen ontrolt: beneden het dal der Ousse met zijne weilanden omringd door populieren; aan den overkant de boschrijke heuvel van Bizanos, van welks top het kasteel door het groen der schermvormige naaldboomen neerblijkt op de huizen aan zijn voet; daarachter, dreigend, de donkere voorbergen der Pyreneeën, op hunne beurt overheerscht door eene gansche rij van besneeuwde toppen, soms helfonkelend in het zonlicht met rozigen tint, soms koud glanzend als reusachtige ijsgevaarten.

„.... eene gansche rij van besneeuwde toppen.”

Dit plekje is het doel van menige wandeling. Schoolkinderen komen er op vrije namiddagen uitrusten van hun spel, zij drinken uit de holle hand en spelen met het immer vloeiende water of werpen steentjes naar beneden in de vallei. Voor jongelieden is het vaak eene plaats van afspraak en dikwijls weerklinken er scherts en gelach of ziet er de wandelaar enkele paartjes dansend draaien over de beperkte ruimte.

Geen wonder dus, dat Marie en hare vriendin op een Zondagmiddag in 't begin der lente na een lange wandeling tusschen de villa's ten oosten der stad naar dit bekoorlijke zitje afdaalden, om er rustend te genieten, alvorens zij naar huis terugkeerden. Niet lang hadden zij er gezeten, toen „heel toe-